

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/283/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3810204737
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3810204737.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkýň JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa F. H., bytom G., K. XXX, t.č. V., I. XX, právne zastúpený JUDr. Igorom Gažíkom, advokátom so sídlom v Prievidzi, Bojnická cesta 7 proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 22. marca 2011, č.k. 4C/56/2010 - 90, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal náhrady škody voči odporcovi spôsobenej nesprávnym a nezákonným úradným postupom orgánu verejnej moci vo výške 40.000 Eur. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa vec po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 27 ods. 1, 2 zákona 514/2003 Z.z., § 18 ods. 1, § 20, § 22 ods. 1, 2 zákona č. 58/69 Zb. Po zhodnotení výsledkov dokazovania súd dospel prvého stupňa k záveru, že návrh nie je dôvodný. Odporca v priebehu konania vzniesol námietku premlčania a preto sa súd prvého stupňa v prvom rade zaoberal tým, či je nárok navrhovateľa premlčaný. Navrhovateľ sa v tejto veci domáhal náhrady škody z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 58/69 Zb. Navrhovateľ uviedol, že dňa 29.09.2009 v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, žiadal o prerokovanie nároku na náhradu škody, s tým, že svoj nárok odvodzuje od konaní vedených pred Okresným súdom Rožňava vo veci vedenej pod sp. zn. Er 244/98, Er 251/98, ktoré skončili vrátením poverenia zo dňa 13.12.2002, teda nárok je potrebné posudzovať podľa § 27 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z. podľa zákona č. 58/69 Zb. Súd následne skúmal, či je nárok uplatnený v konaní premlčaný v zmysle § 22 zákona 58/69 Zb. Zákon č. 58/1969 Zb. rozlišuje zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Podľa § 22 ods. 1 citov. zákona právo sa premlčuje za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Najneskôr sa toto právo premlčí za desať rokov odo dňa, keď poškodenému bolo doručené (oznámené) nezákonné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Sám navrhovateľ potvrdil, že neexistuje v danej veci rozhodnutie, ktoré by bolo zrušené, a z ktorého by sa odvodzovalo uplatnené právo. Preto mal súd za to, že v danom prípade je treba použiť pre prípadné posúdenie premlčania daného nároku ust. § 22 ods. 1 veta prvá zákona č. 58/69 Zb. V prípade tohto ustanovenia ide o subjektívnu premlčaciu dobu, čo možno vyvodiť zo znenia tohto ustanovenia. Podľa názoru súdu, keď sa poškodený dozvedel o škode, možno stotožniť s dňom,

kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu v Rožňave, č.k. Er 244/98-180, Er 251/98 zo dňa 13.09.1999, t.j. deň 29.09.1999, ktorý deň je totožný s dňom, kedy toto uznesenie bolo doručené navrhovateľovi ako povinnému v exekučnom konaní. Týmto uznesením Okresný súd v Rožňave potvrdil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu povinného Ivana H. z nehnuteľností zapísaných na LV č. 2262, k.ú. V. spoluvlastníkovi X. Y.. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že znalec Ing. Dionýz Doboš znaleckým posudkom určil cenu nehnuteľnosti vo výške 439.280,- Sk a na základe takto zistenej ceny exekútor vydal vyhlášku o dražbe. Dražba sa mala konať dňa 22.01.1999, avšak táto sa nekonala, pretože dňa 28.12.1998 spoluvlastník dražených nehnuteľností zložil výšku podielu nehnuteľností, ktorý sa mal dražiť vo výške 219.640,- Sk a zabránil tak v zmysle § 166 ods. 2 Exekučného poriadku predaju nehnuteľností. K zmareniu dražby došlo v dôsledku toho, že spoluvlastník X. Y., ktorý je podielovým spoluvlastníkom v 1 dražených nehnuteľností, zaplatil výšku podielu nehnuteľnosti, ktorá sa mala dražiť a zabránil tak predaju dražobného spoluvlastníckeho podielu. Súd k cene nehnuteľnosti uviedol, že námietku povinného smerujúcu k cene nehnuteľnosti považuje za neopodstatnenú, pretože cena bola zistená podľa cenových predpisov, čo potvrdili obaja znalci. Znalec je pri zisťovaní ceny obmedzený cenovým predpisom a to vyhláškou 455/91 Zb. Súdny exekútor určil vyhláškou termín dražby, s tým, že táto bola navrhovateľovi ako povinnému 1/ doručená 28.12.1998, teda v deň, keď spoluvlastník zložil hotovosť za podiel povinného 1/. Nesúhlas navrhovateľa s cenou nehnuteľnosti vyplýva z obsahu exekučných spisov. Okrem toho aj navrhovateľ ako povinný 1/ v dovolaní zo dňa 19.10.1999 uvádza, že cena nehnuteľnosti nezodpovedá trvalej cene, s tým, že v predmetnej exekučnej veci napokon došlo k vráteniu poverenia exekútorom súdu dňa 13.12.2002, pretože došlo k vymoženiu pohľadávky. Navrhovateľ podal žiadosť o prerokovanie nároku dňa 29.09.2009, čo odporca potvrdil. Podľa názoru súdu, vzhľadom na uvedené dňom 30.09.2002 došlo k uplynutiu 3-ročnej subjektívnej premlčacej doby a teda nárok navrhovateľa uplatnený v súdnom konaní návrhom podaným dňom 29.03.2010 je premlčaný. Trojročná premlčacia subjektívna doba začala plynúť dňa 30.09.1999 a uplynula dňa 30.09.2002. S prihliadnutím na skutočnosť, že navrhovateľ ako povinný 1/ v exekučnom konaní mal inú predstavu o výške ceny predmetnej nehnuteľnosti. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania je potom nárok navrhovateľa premlčaný a súd nemohol navrhovateľovi priznať nárok a návrh zamietol bez toho, aby skúmal, či je daná zodpovednosť za škodu odporca a bez toho, aby sa zaoberal výškou škody. Pokiaľ ide o obranu navrhovateľa, že premlčacia doba začala plynúť až právoplatnosťou rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, súd uvádza, že sa s týmto návrhom nestotožňuje. V súlade s článkom 19 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bol zriadený Európsky súd pre ľudské práva. V zmysle článku 34 tohto Dohovoru môže prijímať sťažnosti od ktoréhokoľvek jednotlivca, mimovládnej organizácie alebo od skupiny osôb. Vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že nebudú žiadnym spôsobom brániť účinnému výkonu tohto práva. Práve v zmysle tohto článku sa navrhovateľ obrátil so svojou žiadosťou na Európsky súd pre ľudské práva. Tento vo svojom rozsudku zo dňa 10.07.2007 konštatoval porušenie článku 1 Protokolu č. 1, kedy každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon. Navrhovateľ sa svojou žiadosťou na Európsky súd pre ľudské práva obrátil dňa 06.03.2000, čo vyplýva z rozsudku zo dňa 14.10.2008. Táto skutočnosť nemá za následok spočívanie premlčacej doby. Navrhovateľovi nič nebránilo uplatniť si včas nárok na náhradu škody voči odporcovi priamo na súde, pretože výšku škody, jej rozsah mu bol známy po 29.09.1999. Je síce pravdou, že v zmysle § 135 ods. 1 veta druhá O.s.p. súd je tiež viazaný rozhodnutím Ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, ale súd nevidí priamu súvislosť rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva s týmto konaním. Súd vychádza zo zákona 58/1969 Zb., pričom zákonným dôvodom na odškodnenie nie je zistenie porušenia ľudských práv a slobôd pri postupe orgánov verejnej moci, pretože zákon č. 58/1969 Zb. výslovne dovoľuje postihnúť len porušenie zákona. Súd nevidel tiež dôvod na postup podľa § 109 ods. 1 písm. b/ zákona č. 58/1969 Zb., pretože tento zákon už nie je účinný. Preto súd nárok navrhovateľa zamietol. Úspešný odporca si neuplatnil náhradu trov konania, preto súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, prípadne zmenil napadnutý rozsudok a návrhu v celosti vyhovel. Namietal posudzovanie premlčacej lehoty zo strany súdu prvého stupňa. Podľa súdu právo mohlo byť uplatnené prvýkrát, keď sa dozvedel o škode. V prípade podania žaloby v 3-ročnej lehote od právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Rožňava by však žaloba bola zamietnutá už len s poukazom na základe predpokladov náhrady škody. To znamená, že náhradu škody môže požadovať v tom konaní len za protiprávne konanie, to znamená za porušenie

zmluvy alebo zákona. V prípade zrušujúceho rozhodnutia, keďže takéto nebolo možné vydať, nahrádza ho deklaratórne rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva o tom, že došlo k porušeniu jeho práv. Bez tohto rozhodnutia by v žalobe nikdy uspieť nemohol. Nakoniec výklad súdu je aj v rozpore so znením § 4 ods. 1 citovaného zákona, podľa ktorého nárok na náhradu škody nemožno uplatniť pokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný. V žiadnom prípade by preto svoje právo nemohol uplatniť skôr. Analogicky jeho situácia je práve ošetrovaná v § 22 ods. 1 druhá veta, podľa ktorého mu začína lehota plynúť odo dňa doručenia oznámenia zrušujúceho rozhodnutia, v jeho prípade analogicky odo dňa doručenia oznámenia rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva. U neho zrušujúce rozhodnutie nahrádza rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. V zásade sa môže domáhať, ako uviedol v žalobe náhrady na nesprávny úradný postup alebo za nezákonné rozhodnutie. V zákone č. 58/1969 Zb. je zodpovednosť riadená logickým a jednoduchým spôsobom. V prípade, že iný orgán nerozhodol o správnosti alebo nesprávnosti úradného postupu a nesprávnym úradným postupom vznikla niekomu škoda, môže sa tejto škody domáhať priamo na súde. Preto upresnil, že v zásade aj v tomto konaní nesprávny postup súdu, ktorý spočíval v schválení ceny, ktorá nezodpovedala Ústave SR a Medzinárodnému dohovoru o ľudských právach, i keď zodpovedala v tom čase platnému Exekučnému zákonu, došlo k porušeniu jeho práv. Konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva sa vymyká z vnútroštátneho rámca. Slovenská republika sa zaviazala rešpektovať rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva. Z uvedeného sa však vymyká exekučné konanie, keď obnova konania nie je prípustná. Z tohto dôvodu neplatí plná ochrana v zmysle Ústavy SR tak, ako by mala byť. Zákonodarcu opomenul skutočnosť, že ľudské práva môžu byť porušené aj v exekučnom konaní, o čom rozhodne Európsky súd pre ľudské práva. Namietal preto prístup súdu prvého stupňa, ktorý bol podľa jeho názoru taký formálny a mal a musí vykladať zákony v súlade s ústavne komfortným spôsobom a teda priznať mu právo.

Odporca podal k odvolaniu písomné vyjadrenie, v rámci ktorého žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie, výsledky náležite vyhodnotil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.

Rozsudkom zo dňa 10.07.2012, č.k. 5Co/123/2011-109 krajský súd ako súd odvolací rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a zároveň pripustil dovolanie. Krajský súd ako súd odvolací vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sa plne stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, ktorý posudzoval plynutie subjektívnej premlčacej doby tým spôsobom, že navrhovateľ sa ako poškodený v exekučnom konaní dozvedel o škode momentom, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu v Rožňave zo dňa 13.09.1999, dňom 29.09.1999 s tým, že týmto uznesením bolo potvrdené nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu navrhovateľa. Preto od tohto dňa nasledujúce, t.z. od 30.09.1999 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňom 30.09.2002. Navrhovateľovi nič nebránilo podať si návrh na súd na náhradu škody s tým, že zároveň mohol požiadať o prerušenie konania do momentu, keď o jeho nároku, kedy sa obrátil na Európsky súd pre ľudské práva so žiadosťou zo dňa 06.03.2000, Európsky súd pre ľudské práva aj rozhodne. Právny poriadok Slovenskej republiky nezakladá prerušenie plynutia premlčacej doby v súvislosti s podaním sťažnosti na Európsky súd pre ľudské práva. Zároveň odvolací súd pripustil dovolanie, nakoľko má za to, že v prejednávanej veci sa jedná po právnej stránke o otázku zásadného právneho významu, ktorá doposiaľ nebola judikovaná v praxi súdov SR. Za otázku zásadného právneho významu považoval odvolací súd vyriešenie otázky, či podaním sťažnosti na Európsky súd pre ľudské práva by mohlo eventuálne dôjsť k prerušeniu plynutia premlčacích dôb v návaznosti na následne nároky plynutia z takéhoto rozhodnutia týkajúce sa náhrady škody uplatňované z titulu zodpovednosti za škody spôsobené pri výkone verejnej moci tak, ako to predpokladá ust. § 112 OZ.

Na základe dovolania navrhovateľa Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 21.08.2013, č.k. 6Cdo/300/2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 10.07.2012, sp.zn. 5Co/123/2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd ako súd dovolací konštatoval vo svojom zrušujúcom uznesení, že pripustenie dovolania pri rozhodnutí krajského súdu musí mať vždy povahu výnimočnosti a musí vychádzať z prísneho rešpektovania zákonných podmienok vymedzujúcich rozsah tohto oprávnenia. Odvolací súd nie je oprávnený vysloviť prípustnosť dovolania kedykoľvek, neobmedzene a ľubovoľne. V predmetnej veci odvolací súd nevysvetlil a sám nezodpovedal vyššie uvedené otázky, pretože odvolací

súd sa musí sám vysporiadať so všetkými rozhodujúci okolnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený. Zo spôsobu rozhodnutia odvolacieho súdu je potom zrejmé, že sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa v tom, že uplatnený nárok bolo treba posudzovať podľa zák.č. 58/69 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo nesprávnym úradným postupom a že tento nárok je v zmysle § 22 cit. zákona premlčaný, keď premlčacia doba začala plynúť dňom 29.09.1999 a uplynula 30.09.2002. Odvolací súd sa nezaoberal otázkou akú právnu povahu má žalobcom uplatnený nárok s tým, že pokiaľ vychádzame zo zák.č. 58/69 Zb. tento zákon upravoval dva základné druhy zodpovednosti štátu, jedna zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Odvolací súd vyslovil, že nárok je premlčaný a samotné podmienky vzniku zodpovednosti nezisťoval a už vôbec sa nezaoberal jej výškou. Rovnako sa nevysporiadal s existenciou rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 10.07.2007 v spojení s jeho rozsudkom zo dňa 14.10.2008, v ktorých bolo konštatované porušenie základného ľudského práva navrhovateľa spočívajúceho v odňatí majetku bez zaplatenia sumy zodpovedajúcej jeho hodnote a ktorým bola žalovanému štátu uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.000,- eur a 5.114,- eur. Zaoberajúc sa existenciou tohto rozhodnutia bolo treba najmä z hľadiska jeho vplyvu na vznik zodpovednosti štátu za škodu, z hľadiska viazanosti súdu takýmto rozhodnutím a z hľadiska ním priznaného plnenia a podobne. Bolo treba tiež sa zaoberať so všetkými ďalšími otázkami, pre ktoré súd pripustil dovolania včítanie možnosti prerušenia premlčacej lehoty v zmysle § 112 OZ. Preto dospel dovolací súd k záveru, že konanie v predmetnej veci je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa vzhľadom na vznesenú námietku premlčania sa v prvom rade zaoberal takouto vznesenou námietkou premlčania skôr, ako pristúpil k meritórnemu preskúmaniu daného nároku na náhradu škody.

Tak ako už bolo konštatované v skoršom rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, súd prvého stupňa správne na daný právny vzťah použil zák.č. 58/69 Zb., nakoľko zák.č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť až od 01.07.2004, pričom v návaznosti na prechodné ust. § 27 ods. 2 cit. zákona, daný právny vzťah je potrebné posudzovať práve podľa zák.č. 58/69 Zb..

Zák.č. 58/69 Zb. rozlišuje dve formy zodpovednosti štátu za škodu. Prvou formou je vydanie nezákonného rozhodnutia a druhou formou zodpovednosti štátu za škodu je nesprávny úradný postup, čo sa prejavuje aj v špeciálnom úprave v danom zákone, pokiaľ ide o počiatok a dĺžku plynutia lehôt.

Počiatok premlčacej doby u nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím právna úprava viazala na deň doručenia, resp. oznámenia zrušujúceho rozhodnutia, čo však nie je prejednávaný prípad. Na to, aby sa mohlo jednať o nezákonné rozhodnutie tu nie je splnená podmienka zrušenia daného rozhodnutia. Neobstojí preto námietka navrhovateľa v odvolaní, že takéto zrušenie rozhodnutia by malo byť nahradené rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 10.07.2007, č. 57239/00, pretože týmto rozhodnutím nedochádza ku zrušeniu rozhodnutí (resp. rozhodnutia) vnútroštátneho súdu, ale sa ním len deklaruje porušenie čl. 41 Dohovoru.

Preto nárok navrhovateľa na náhradu škody je v súvislosti s vyššie citovanými ustanoveniami zákona je potrebné posudzovať ako nárok za náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

V návaznosti na ust. § 22 a § 23 zák.č. 58/69 Zb. ust. § 22 ods. 1, 2 zákona dopadajú na premlčanie všetkých práv podľa zákona s výnimkou práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, či treste, ktorého premlčanie je upravené v § 23 zákona. Ust. § 22 ods. 3 zákona potom upravuje prerušenie behu premlčacej doby pre všetky druhy nárokov prejednatelne obligatórne podľa § 9 zákona. Ust. § 22 ods. 1, 2 zákona ide o kombináciu doby subjektívnej a objektívnej, ktorá platí len pre prípady zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, čo vyplýva z dikcie § 22 ods. 2, kde počiatok behu objektívnej premlčacej doby viaže len na okamih doručenia oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené (čo nie je prejednaný prípad) a preto sa toto ustanovenie nevzťahuje na existenciu nesprávneho úradného postupu.

Pri nároku zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa teda uplatní jediná a to subjektívna premlčacia doba podľa § 22 ods. 1 veta prvá zákona, ktorá počína bežať okamihom, kedy sa poškodený o vzniku škody dozvedel, teda kedy zistil skutkové okolnosti, z ktorých možno dovodiť vznik škody a orientačne, približne aj jej rozsah tak, aby bolo možné tiež určiť približne výšku škody v peniazoch.

Počiatok behu trojročnej subjektívnej premlčacej doby je potom nutné s poukazom na vyššie uvedené odvíjať od vedomostí navrhovateľa o tom, že mu škoda v určitej výške vznikla a že zaňu tiež štát zodpovedá, a nie od vedomostí navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe samotnom, t.j. o vedomosti, že nastala škodová udalosť. Tá totiž nemusí časovo spadať do jedného s okamihom vzniku škody.

V zmysle konštatnej judikatúry totiž platí, že pre počiatok behu subjektívnej premlčacej doby práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu nie je rozhodná vedomosť poškodeného o tom, ktorý orgán štátu škodu spôsobil, ani to, či a kedy sa poškodený dozvedel o výsledku šetrenia príslušného orgánu a jeho sťažnosti pre nesprávny úradný postup.

Pokiaľ teda uzavrieme, že v prejednáwanej veci sa teda navrhovateľ domáha náhrady škody voči štátu z nesprávneho úradného postupu s tým, že jeho nárok je potrebné posudzovať podľa ust. zákona 58/69 Zb. predmetom konania čo do veci samej je postup exekučného súdu Okresného súdu v Rožňave, kedy odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že navrhovateľ sa ako poškodený v exekučnom konaní dozvedel o škode momentom, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie Okresného súdu v Rožňave zo dňa 13.09.1999, t.j. dňom 29.09.1999 a preto odo dňa nasledujúceho od 30.09.1999 začala plynúť tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa trojročná subjektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula dňom 30.09.2002.

Čo sa týka prípadného prerušenia plynutia premlčacích dôb podaním sťažnosti na Európsky súd pre ľudské práva v tomto smere odvolací súd konštatuje, že právny poriadok Slovenskej republiky (na rozdiel od úpravy v Českej republike) nezakladá prerušenie plynutia premlčacej doby v súvislosti s podaním sťažnosti na Európsky súd pre ľudské práva. V prejednáwanej veci nemožno ani argumentovať legitímnym očakávaním, že o jeho sťažnosti vecne rozhodne Európsky súd pre ľudské práva. Preto ust. § 112 OZ nemožno vykladať v tom kontexte, že podaním takejto sťažnosti by došlo k prerušeniu plynutia premlčacej doby. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že zák.č. 58/69 Zb. obsahuje špeciálnu úpravu ohľadom plynutia premlčacej doby, a preto nie je dôvod aplikovať tu všeobecný právny predpis. Okrem toho je nutné zdôrazniť, že pokiaľ navrhovateľ uplatnil svoje nároky sťažnosťou pred Európskym súdom pre ľudské práva, uplatnil si tak nárok na spravodlivé zadostučinenie za porušenie jeho práva garantované Dohodou, pričom na druhej strane táto vznesená námietka premlčania v konaní vedenom pred súdom prvého stupňa ako aj odvolacím súdom sa týkala navrhovateľom tvrdeného nároku na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zák.č. 58/69 Zb.. Jedná sa preto o celkom odlišné nároky a uplatnenie jedného z nich nemôže viesť k prerušeniu behu premlčacích dôb u druhého nároku.

V konečnom dôsledku aj zo samotného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva prípad Kanala verzus Slovenská republika, sťažnosť č. 57239/00 zo dňa 10.07.2007 vyplýva, že sťažovateľ namietal, že jeho majetok bol bez dostatočného odôvodnenia predaný za cenu podstatne nižšiu ako bola jeho trhovacia hodnota, pričom sa odvolal na článok protokolu č. 1. Zároveň v rozsudku európsky súd konštatuje,

že v prejednávacom prípade bol predaj sťažovateľovho majetku uskutočnený v súlade s príslušnými ustanoveniami exekučného poriadku z roku 1995 a vyhl.č. 465/91. Súd tiež konštatuje, že pokiaľ ide o sťažovateľov argument, že exekučné konanie malo byť zastavené potom čo jeho brat začal splácať jeho dlh, Okresný súd Rožňava 13.09.1999 konštatoval, že veriteľ nedal súhlas na takúto dohodu tak, ako to vyžadoval príslušný zákon a preto súd nenachádza žiaden náznak, že by namietaný zásah bol nezákonný. Zároveň sa v rozsudku konštatuje, že súd nemôže špekulovať nad tým, za akú cenu by bol majetok na dražbe predaný, ak by spoluvlastník nevyužil svoje predkupné právo. Vnútroštátne orgány však tým, že umožnili spoluvlastníkovi nadobudnúť sťažovateľov podiel na nehnuteľnosti za cenu, ktorá bola nižšia ako je trhová hodnota, zbavili sťažovateľa primeranej šance, aby bol majetok predaný za jeho skutočnú cenu a aby došlo k vyrovnaniu jeho dlhov vo väčšom rozsahu. Preto v konečnom dôsledku súd konštatoval, že nie je presvedčený, že vo vyššie uvedenom exekučnom konaní bola dosiahnutá spravodlivá rovnováha medzi požiadavkami verejného záujmu a požiadavky ochrany práv sťažovateľa a preto tým došlo k porušeniu článku protokolu čl. 41 Dohovoru ustanovuje, že ak súd dospeje k záveru, že bol porušený dohovor alebo jeho protokoly a vnútroštátne právo dotknutej vysokej zmluvnej strany umožňuje len čiastočnú nápravu, súd prizná poškodenej strane v prípade potreby spravodlivé zadosťučinenie. Keďže však v otázke aplikácie článku 41 nie je pripravená na rozhodnutie, preto bola vec odročená s tým, že nasledoval rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 14.10.2008.

V rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 14.10.2008 prípad H. verzus Slovenská republika sa ďalej konštatuje, že ak v rozsudku konštatoval porušenie dohovoru, dotknutý štát má právny záväzok ukončiť toto porušovanie a napraviť jeho následky.

Zároveň sa v rozsudku konštatuje, že nie je na súde, aby špekuloval ohľadom ceny, za ktorú by bol majetok predaný na dražby, ak by spoluvlastník nebol využil svoje predkupné právo. Vzhľadom na záver, ku ktorému došiel súd v hlavnom rozsudku sa však domnieva, že sťažovateľ utrpel stratu možnosti. Berúc do úvahy charakter zisteného porušenia a relevantné okolnosti tak, ako boli zistené uskutočnil odhad na spravodlivom základe ako to vyžaduje čl. 41 a priznal sťažovateľov z titulov všetkých druhov ujmy, spolu celkovú sumu 15.000,- eur a zároveň 5.114,- eur z titulu nákladov a výdavkov, ktoré mu spoločne zo sporov vznikli vrátane úroku z omeškania.

Ako teda vyplýva z vyššie uvedeného rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vychádzal z úplne iných princípov, ako požadoval navrhovateľ v tomto konaní titulom nesprávneho úradného postupu tak, ako bolo vyššie uvedené. Za týchto okolností potom odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh navrhovateľa zamietol z titulu vznesenej námietky premlčania zo strany odporcu, nakoľko preukázateľne navrhovateľ podal svoj návrh na súde po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej subjektívnej lehoty tak, ako bolo vyššie konštatované.

Preto krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tomuto preukázateľne v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a zároveň tento si trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie   n i e   j e   p r í p u s t n é .